

מסורת הש"ס

(א) [ברכות ט. עירובין מו.]
 גיטין יט. מדה ו. טז. (ב) ז"ל
 והוקצא [מז"א], (ג) לעיל כב.
 ביצה ל: סוכה י. [מוספא
 סוכה פ"א], (ד) ביצה ל:
 ביצה טו., (ה) [ביצה מ.]
 (ו) במז"א: אומה מבני
 הפרסיים, (ז) [דף מד.]
 (ט) [דף ל:],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה היה אוכל וכו'
 רבותא אשמעי' אע"פ
 דהוה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אלא שמן וכו'.
גר הדולק לטלטל בדפ'
לעיל. דף מז ע"ב תוס' ד"ה
ואין נאומין:

לעזי רע"י

אובריינ"א [אוברי"ץ].
בדים מקושטים בדוגמאות
צבעוניות.
פירסיק"י [פירשקי"ש].
אפרסקים.
קויינ"ץ [קודוינ"ץ].
חבושים (פירות).

מוסף רש"י

ועיטרה בקרמים. פיארה
 צייטונג של צענים
 שקורין אזבייזשן (עבר)
 (בב.) ובסדינין המצורייני
 לגנים של פקן (ביצה ל')
 צארטן נולטן. פון מעשה
 רוקס ו'ן מעשה אורב מעשה
 גלעטקיש (סוכה ל') יצרת
 שמנים וסלתה. ימנן
 כנסות ו'ן זוכית ימנן
 (עם.) היה אוכל הבאנים
 הוהרין. כמות קטן, דלף
 מיהא ל'ן דאכלו ו'ן דלף
 ל'ן ליעב הממה (ביצה ב.)
 פערשקין. פערשקין
 והבושין קרייזן (עם.)

תום' ישנים

(ב) הוקצה לאיסורו. צ"ל
והוקצה ח.

רב גסים גאון

מורו לטלטלוי שראה
הדנובתו מימנו חבארתא
שבחא. שמינת יא כימי
החברים, מחורין בכל
הברים, ומחורין אל הנרות
ולקחין מכל בית הדין
גדול לשראדא מל
המעשה מפני שהיו מוליכין
מורחתיים לעיני.
ואשכחנא פתח ב [גרשין]
[10] דין רבה בר רב אבה
לחל על ריהודי מניה
לשילוי ביה, בעו מניה
שנים ששוראזינן עט
היה קריבין שביאדא פפנינו
נכתב פפנינו בחתם או אק
כחא. מהו אלו אק צרכי
ומה אילו אק פפנינו
גיהשה מי אל מיהמי.
אדאכיה חתא הווא חבא
שקלא לשראדא מיהמיה,
אחא רחמנא או כטלך או
כפולא דבר עשי. למימרא
דדומא מעלו פפנסא דא
[11] דין חייא עמי דאדכ
[12] דין אליהם חבן דרע
אחא ידע את מקומיה, דרע
חקביה בישראל שראן
כיסולם גזירות לש
פדן הרשע לפיכך הגלה
בפתח לבבל ובמס' יבמות
אחא ידע את יבמתו דרע
[13] דין אבא עמי דאדכ [14]
[15] דין גמור נא אכסיער, דין
יחזנו מורו אל חברים.

שם בשבת דליכא למיחש
במחזור דכיון דאקנייה
לי יומא: ואין מניחין כו'
: מה לי שבת כו'. בשבת

הכי נמי מיסתברא דרבי
דאמר רב "מניחין גר ע"ג דקל ב
דרב כרבי יהודה ס
בין שבת ל"ט אלא
סבירא ליה מה לי
כרבי יהודה ס"ל והא
למלטולי שרגא דה
כשבתא ואמר להו
ששאני דהא א"ל רב
הכי הלכתא אמר לר
לסמוך עליו בשעת
לקיש מר' יוחנן חטיב
שתחת תרנגולת מ
שמעון מוקצה היכ
היכא דדחייא בידים
דילמא לא שגא א
שמעון אלא שמן שם
הואיל והוקצה למצ
ולית ליה הוקצה לב
בהלכתה ועיטרה בק
ותלה בה אגוזין אפ
ואפרכלי של ענבים
זנות שמנים וסלתור
עד מוצאי י"ט האח
הכל לפי תנאו וממא
ר' חייא בר יוסף קמ
עצים מן הסוכה ב"ר
זור' שמעון מתיר ושון
אסורה ואם התנה על
שמן שבגר קאמרינ
הוקצה לאיסורו איתמ
א"ר יוחנן אין מוקצה
שמן שבגר בשעה שה
למצותו הוקצה לה
אמר שמואל אין מ
גרוגרות וצימוקים ב
והתניא ר' יהודה אוכל
לגג לעשות מהן גר
והעלן לגג לעשות
עד שיזמין וכן א
והכבושין ובשאר כל
רבי יהודה ומה הי
אית ליה מוקצה
לא כל שכן אלא לא
רבי יהודה ואוכל אצ
דקאכיל ואזיל לא ל
דהעלן לגג אסוחי
בעא מיניה רבי

וכן לימוקים דענצים: היה ואזיל מכיון דאסקיניהו אסח אומר ר'ו'. ואע"ג דהגי חזי כל אסקיניהו אסירי: אי נימא ר"י. יסן נמי לאורר בעו הזמנה:

פֿעילי
צמוקאָה דדחייא צידים נר

הרבי נמי מסתברא דרב כר' יהודה ס' צכמה מקומות אשכנז
דרב סבר כר' יהודה דלסר מטה שיחודה למעות והניח
עליה מעות ואילו לר' שמעון^א שריב דהא שרי חלוצרות אפי' תקע בה
ככנה זימני ודרכי דוזי (על דף יט:) אלא דבעי לאוכוחי דסבר כר'
יהודה צמיגו דליתקלא צין השמשות
כו':^א **מקמי חברי בשבתא** צמיס
חג שלהם לא היו מניחין נר אלא
צבית ע"ז ומאז דקמבעי ליה צביר
חנוכה טפי מזכר שבת משום דללוך
אכילה היו מניחים להם ואע"ג דבשעת
הסכנה אמרינן צכמה מדליקין (על
דף פא:) דמניחה על שולחנו ודיו הכא
מיייר אס יארע שלא הינחה על שולחנו
א"ג אומר ר"י דשעת הסכנה דלעיל
לאו סכנת חבדים קאמר^א אלא סכנת
גזירה שדורו שלא לקדלעין נר מנוכה:
הריבא דהדריה ביריה אית ליה
ואף על גב דנר שכבה שרי

ר' שמעון אף על גב דדחייה בידים
 דהתם שאני כיון שכבר פסק לדיחו
 שלה^א אבל הכא לטולס הן דמיון כל
 זמן שמונחין שם: **א"ל** שמן שבגד.
 לאו דווקא שבגד דהוא אסור משום
 מבכה דכאמר בפ"ב דביצה (דף כג.)
 המסתפק ממנו חייב משום מבכה
 אלא המתפטף מנר^ב ומשום דמוקפה
 למצואו לא אסור ^ג עד הדולק לטלטל
 כדפרישית לעיל^ד אלא דכאמר בסוף
 פירקין משום דהוי בסיס לדבר
 האסור תימה לר"י דלמאי נקט שמן
 שבגד טפי ה"ל למינקט אין מוקפה
 לר' שמעון אלא בגרוגרות וזימון
 דדמו טפי לחיטין שורען דלא איתקלא^ה
 לא מחמת מצוה ולא מחמת איסור
 וליכא למימר דשבגד ר' יוחנן דלר'
 שמעון אין מוקפה בגרוגרות וזימון
 דהא רבי קאמר בסמוך דלית ליה לרבי
 שמעון מוקפה בגרוגרות וזימון
 ומתמחה אל פניו: **ע"כ מוציא** י"ח
 האחרון של חג. הקשה ר"מ^ו ביום
 טוב האחרון דלא אסר אלא מטעם
 מינו דאיתקלא^ז בין השמשות מחמת
 יום שעבר^ח והא רבי שמעון שרי מותר
 השמן שבגד אף על גב דהוקפה בין
 השמשות למחרת משום יום הבא^ט ונראה
 לר"י^י דמה שאסורין דברייתא יום טוב
 האחרון לא איתא כר' שמעון^{יא}.

ואנשים והותיר והעלן
יות בענבים והותיר
מן צימוקין לא יאכל
האומר באפרסקין
י פירות מגי אילימא
דלא דחייה בידים
כא דדחייה בידים
שמעון היא לעולם
יבא ליה סד"א כיון
גי הומנה קמ"ל כיון
חי לדעתיה מינייהו
מעון בר רבי מרבי
פצעילי

בִּינְיָמִיִּים כִּיֹּן שִׁמְתָקְלָלִין כָּל כֶּךְ אִין דַּעְמוֹ לִקְחָתָם עַד שִׁתְּקִנוּ הַיְצִבִּ:
וּבִן אֲתָה אוֹמֵר בַּאֲפֶרְסְקִין: אָף עַל פִּי שְׁאִין מִתְקַלְלִין כָּל כֶּךְ
 מִקְלָה אוֹתָם מַדַּעְמוֹ: **הִיבָא דְרָא דְחִייה בִּידֵים אִית לִיה**
בְּיוֹקֶצֶה: כִּגוֹן הֵא דַּתָּן צִפְרָק מַפְּשִׁין (לִקְמֵן קִס): וְלֹא אֵת הַאֲזֹר וְתָנן
 גַּמִּי צִפְרָק צִתְרָא (דָּף קע"ט) רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹא הִיתָה נִצְלָה
 מִקִּי: אֲסוּרָה כּו':

דאזיל ואכיל שרי ליה לר"י צמוקסא דלא דחייה צידים כגון גבי אורז:
לדבריו

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"ה פ"ה מהלכות
שבת הלכה יז ופ"ד
הלכות י"ט הלכה ה סמג
זוין סה טור שו"ע או"ח
מן רעז סעיף ד וסימן
תתק"ד סימן יא

ב' מ"י פכ"ז מהלכות
שבת הלכה יד סמג לאוין
ה' עוש"ע אור"ח סימן שי
סעיף 3:

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו חננאל

הא רב הוא דאמר מניחין
ע"ג דקל בשבת [ואין
יחיון נר ע"ג דקל ביום
[ב], ממלל דרב כר' יהודה
הנר כר' ליה דאמר הנר
הדליקין בו בשבת אין
מטלטלין אותה, אבל ביו"ט
מטלטלין אותו ונמצא
שתמש במחובר לקרקע
סוד. (ואין מניחין נר ע"ג)
כר' ביר"ט) אוקימנא
לכא דר' יהודה דשני ליה
זב שבת ליו"ט. אבל ר'

527